

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4To/10/2021
Identifikačné číslo spisu:	9520100334
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:9520100334.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí konanom dňa 28. mája 2024 v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Dušana Krč-Šeberu, v trestnej veci obžalovaného Ing. F. V., pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, z 11. augusta 2021, sp. zn. 3T/42/2020, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného Ing. F. V. z a m i e t a.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica (ďalej tiež „Špecializovaný trestný súd" alebo „súd prvého stupňa") rozsudkom z 11. augusta 2021, sp. zn. 3T/42/2020 obžalovaného Ing. F. V. (ďalej len „obžalovaný" alebo „odvolateľ") uznal za vinného z prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase v dňoch 10. apríla 2018 až 11. apríla 2018 ako zamestnanec spoločnosti NK 700, s. r. o. Malacky pri osobnom stretnutí pri nákupnom centre Hypernova v Pezinku odovzdal sprostredkovateľovi, v tom čase príslušníkovi Policajného zboru npor. G. V., úplatok vo výške 300,-€ pre H. L., v tom čase úradného merača hmotnosti motorových vozidiel zamestnaného v spoločnosti Sloveko, s. r. o. za to, že H. L. dňa 10. apríla 2018 v čase okolo 09:50 h na ceste medzi Senicou a Jablonicou č.1/51 na parkovisku Dolné suroviny riadne nevykonal kontrolu merania hmotnosti nákladného motorového vozidla spoločnosti NK 700 s. r. o. zn. Scania, oranžovej farby, EČV: F., ktoré zastavila policajná hliadka v zložení npráp. V. F. a ppor. E. B., keď po vykonaní kontroly hmotnosti nákladného motorového vozidla EČV: F. a po zistení, že jazdná súprava je preťažená, tento údaj neuložil do počítača a nevytlačil doklad o zistenom preťažení jazdnej súpravy, kde vodičom tohto nákladného motorového vozidla v danom čase bol J. G., ktorý ihneď telefonicky informoval Ing. F. V. o tom, že bol zastavený policajnou hliadkou a poslaný na váhy za účelom zmerania hmotnosti vozidla, či nepresahuje najväčšiu prípustnú celkovú hmotnosť jazdnej súpravy, pričom v tom čase bola podľa dodacieho listu (vážneho listu) č. K22/18/003066 od spoločnosti ALAS SLOVAKIA, s. r. o. so sídlom Polianky 23, Bratislava, hmotnosť predmetnej jazdnej súpravy 43,05 t, v dôsledku čoho táto jazdná súprava

presahovala najväčšiu prípustnú hmotnosť jazdnej súpravy celkom o 3,05 tony, o čom mal Ing. F. V. vedomosť, pretože H. L. dňa 10. apríla 2018 v čase o 09:55:54 h prijal telefonický hovor od npor. G. V., v ktorom H. L. potvrdil npor. G. V. požiadavku, či sa s tým dá niečo urobiť slovami „Dobre, tak tohto ti pustím.“ a vodičovi uviedol, že je to v poriadku, na základe čoho vodič vozidla mohol, aj bez uloženia blokovkej pokuty, resp. akejkoľvek sankcie, pokračovať ďalej v jazde aj napriek tomu, že nákladné motorové vozidlo bolo preťažené.

Súd prvého stupňa uložil za to obžalovanému podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 56 ods. 1 Trestného zákona (správne malo byť § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona) peňažný trest vo výške 1.000,- Eur. Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, súd mu ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) mesiace.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu Mgr. Eugena Cimmermanna v zákonom stanovenej lehote odvolanie proti výroku o vine, ako i proti výroku o treste. Úvodom písomne odôvodneného odvolania uviedol, že s rozsudkom súdu prvého stupňa sa nestotožňuje a považuje ho za neopodstatnený. S poukazom na pochybnosti o vierohodnosti výpovede svedka (toho času už nebohého) G. V. namietal, že v prípravnom konaní, ani na hlavnom pojednávaní, neboli produkované žiadne iné dôkazy, ktoré by preukazovali a potvrdzovali tvrdenia tohto svedka ohľadom odovzdania úplatku. G. V. poznal len služobne, pretože pracoval na špecializovanom oddelení PZ, ktorá sa zaoberá úradným vážením nákladných vozidiel a obžalovaný je zamestnancom dopravnej spoločnosti, tak sa príležitostne pri porušení dopravných predpisov vodičmi spoločnosti, v ktorej pracuje, dostal do kontaktu aj s G. V., ale taktiež aj s inými policajmi. Uvedené kontakty boli sporadické, väčšinou ho volali vodiči vozidiel, aby sa dostavil na miesto priestupku, aby vyplatil blokovú pokutu, pretože vodiči nemali pri sebe potrebnú finančnú hotovosť a uvedeným spôsobom sa vyhli zadržaniu technického preukazu. Z vykonaného dokazovania, a to najmä zo záznamov telekomunikačnej prevádzky, podľa jeho názoru, nevyplýva, že by si dohodol stretnutie s G. V., výšku úplatku, jeho odovzdanie, resp. miesto, kde má k odovzdaniu dôjsť. Nemá žiadnu vedomosť o tom, kto je H. L., nikdy sa s ním nestretol. Dôvodil, že výpoveď svedka G. V. je jediným dôkazom, ktorý svedčí o tom, že obžalovaný sa s ním stretol a odovzdal mu finančné prostriedky, čo obžalovaný odmieta. Uvedené zostáva len v rovine tvrdenia proti tvrdeniu. Ak aj pripustíme, že k predmetnému stretnutiu za účelom odovzdania finančných prostriedkov medzi ním a G. V. došlo, tak on by bol len sprostredkovateľ predmetného úplatku, nakoľko G. V. o preťaženom vozidle komunikoval s P. P., s ktorým sa dohodli, že sa stretnú a vec preberú, čo vyplýva aj z prepisu záznamu telekomunikačnej prevádzky.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu obžalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b) písm. c) Trestného poriadku a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej tiež „prokurátor“) vo svojom vyjadrení k odvolaniu obžalovaného uviedol, že jeho obhajobné tvrdenia sú len subjektívnymi tvrdeniami, pretože samosudca špecializovaného trestného súdu v odôvodnení rozsudku vyčerpávajúco vysvetlil dôkaznú situáciu a odôvodnil všetky súvislosti, ktoré viedli k uznaniu jeho viny. Je nepochybné, že G. V. odovzdal sumu 300 eur H. L., čo potvrdzuje v telefonickom rozhovore G. V. slovami „no lebo mňa to stojí peniaze, v tom je problém“ a je nepredstaviteľné, že by G. V. sprostredkoval odovzdanie úplatku, ktorý by pochádzal z jeho vlastných peňazí. Rovnako nepochybiteľné je tvrdenie, že G. V. telefonicky hovoril s H. L. dňa 10. apríla 2018, kedy v tento deň, resp. nasledujúci deň 11. apríla 2018 sa stretol s F. V. pri Hypernove v Pezinku, kde odovzdal G. V. finančnú hotovosť 300 eur. S poukazom na všetky súvislosti uvedené v odôvodnení rozsudku, tento považuje prokurátor za zákonný, správny a spravodlivý, a preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Na základe podaného odvolania postupoval Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) v

intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, v tomto smere odvolateľ žiadne námietky nemal a chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa §371 ods.1 Trestného poriadku, najvyšší súd vlastným prieskumom nezistil. Možno konštatovať, že v posudzovanej veci bolo pred súdom stupňa vykonané dokazovanie v takom rozsahu, ktorý mu, vychádzajúc z ustanovenia § 2 ods. 10 Trestného poriadku, umožňoval spravodlivé rozhodnutie. Súd prvého stupňa vyhodnotil vykonané dokazovanie spôsobom uvedeným v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku a po takomto vyhodnotení dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. Skutočnosť, že obžalovaný sa nestotožňuje so závermi súdu, nemôže sama osebe viesť najvyšší súd k rezultátu o ich neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu, vzhľadom na vo veci vykonané dôkazy, a to najmä výpovede svedka G. V. a H. L., ale aj obsah zvukových záznamov a ich prepisu bolo spoľahlivo bez akýchkoľvek rozumných a dôvodných pochybností preukázané, že skutok tak, ako ho súd prvého stupňa ustálil, sa stal a že ho spáchal práve obžalovaný. V podrobnostiach potom poukazuje najvyšší súd na dôvody napadnutého rozhodnutia, ktoré si v celom rozsahu osvojuje a nepovažuje za potrebné ich znovu opakovať.

V danom prípade niet žiadnych pochybností, že G. V. (ako sprostredkovateľ) odovzdal H. L. (v tom čase autorizovanej osobe na výkon úradného merania) sumu 300,- Eur, prevzatú od obžalovaného F. V., a to za jeho predchádzajúce konanie pri obstarávaní vecí všeobecného záujmu touto osobou („iným"). Odvolateľ sa bránil tým, že v priebehu konania neboli produkované žiadne iné dôkazy, ktoré by potvrdzovali tvrdenia G. V. ohľadom odovzdania úplatku, a teda namietal, že v konaní nebolo preukázané, že by svojím konaním naplnil skutkovú podstatu úmyselného trestného činu podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona.

Podľa názoru najvyššieho súdu v predmetnej veci bolo nepochybne bez akýchkoľvek rozumných a dôvodných pochybností preukázané, že obžalovaný si bol plne vedomý toho, že poskytol úplatok v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu. Obžalovaný je zo spáchania skutku usvedčený primárne výpoveďou svedka dnes už nebohého G. V., ktorý v prípravnom konaní podrobne ku skutku obžalovaného vypovedal. Zápisnica o jeho výsluchu z 27. marca 2019 bola na hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa prečítaná. Ani najvyšší súd nemá žiadne pochybnosti o pravdivosti jeho výpovede, a to aj s poukazom na ostatné vo veci vykonané dôkazy, najmä obsah výpovede svedka H. L., ktorý v podstate uviedol, že v rozhodnom čase bol zamestnancom spoločnosti SLOVEKO s. r. o. vykonávajúcej výkon úradného merania celkovej hmotnosti a zaťaženia náprav cestných vozidiel. Pri vážení zistil, že vozidlo spoločnosti NK 700 bolo preťažené. V nadväznosti na to mu zatelefonoval G. V. „či by sa s tým niečo dalo spraviť", že sa mu odmení. Následne záznam o zistení preťaženia vozidla do počítača neuložil a povolil vodičovi ďalšiu jazdu. V nasledujúcich dňoch G. V. osobne odovzdal H. L. úplatok vo výške 300,- Eur s tým, že „ďakuje za Senicu". Svedok H. L. zároveň potvrdil, že za prijatie toho úplatku bol rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 20. novembra 2020, sp. zn. BB-4T/40/2020 schválením dohody o vine a treste odsúdený. Obžalovaný je nepriamo usvedčovaný aj výpoveďou svedka J. G. (vodiča predmetného vozidla), ktorý potvrdil, že Ing. F. V. v inkriminovanom čase telefonicky oznámil, že bol zastavený policajnou hliadkou a následne bolo zistené preťaženie vozidla, pričom obžalovaný reagoval, že to skúsi vybaviť. Následne aj napriek zisteniu preťaženia ním riadeného vozidla, mohol v jazde pokračovať. Nejde teda o situáciu prezentovanú obžalovaným v odvolaní, že rozhodnutie o jeho vine je založené výhradne len na výpovedi jediného svedka G. V.. Ide síce o ťažiskový dôkaz pre uznanie viny, avšak nie jediný, pretože v danej veci boli vykonané i ďalšie vzájomne sa dopĺňajúce dôkazy, či už v podobe svedeckých výpovedí, listinných dôkazov, či zvukových

nahrávok a ich prepisov. Jedná sa o súbor dôkazov, ktoré aj podľa názoru odvolacieho súdu, vytvárajú ucelenú, ničím nenarušenú a logickú štruktúru dôkazov smerujúcich k jedinému záveru, že žalovaný skutok sa stal a že ho spáchal práve obžalovaný Ing. F. V.. Nedôvodne preto odvolateľ namieta, že voči nemu neexistujú usvedčujúce dôkazy, resp. že u neho nastala dôkazná núdza a súd mal preto postupovať v zmysle zásady in dubio pro reo, (v pochybnostiach v prospech obžalovaného).

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku, najvyšší súd v tejto súvislosti pripomína, že vychádzajúc z ustanovenia § 131 ods. 3 Trestného zákona úplatkom sa na účely tohto zákona rozumie vec alebo iné plnenie majetkovej, či nemajetkovej povahy, na ktoré nie je právny nárok. Pojem úplatok možno definovať tak, že musí súčasne spĺňať dve kvalifikačné charakteristiky: a) ide o vec alebo iné plnenie majetkovej alebo nemajetkovej povahy, poskytnutú (sľúbenú) podplácajúcim so zisťným motívom (získanie istej výhody, na ktorú by inak nemal nárok) a prijímanú podplácaným taktiež so zisťným motívom - obohatiť sa (prilepšiť si, alebo získať niečo, čo by inak nezískal), b) na ktorú (vec alebo iné plnenie) nie je právny nárok.

Podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona sa trestného činu podplácania dopustí ten, kto inému v súvislosti s obstarávaním veci všeobecného záujmu priamo alebo cez sprostredkovateľa poskytne, ponúkne, alebo sľúbi úplatok, alebo z tohto dôvodu poskytne, ponúkne, alebo sľúbi úplatok inej osobe. Zo znenia tohto ustanovenia vyplýva, že osobou, ktorej je úplatok poskytnutý, alebo sľúbený, môže byť tak subjekt vyplývajúci z jednotlivých ustanovení, ako aj sprostredkovateľ medzi páchatelom a týmto subjektom. Ak teda páchatel úplatok poskytne sprostredkovateľovi, ale tento je určený pre inú osobu, je takýto trestný čin dokonaný, aj keby sa to stalo bez vedomia podplácaného. Trestný zákon pre naplnenie znakov skutkovej podstaty daného trestného činu nevyžaduje, aby druhá strana sľub, ponuku alebo samotný úplatok prijala. Pre konštatovanie jej naplnenia (tak po stránke subjektívnej, ako aj stránke objektívnej) v prejednávanej veci postačovalo, že obžalovaný - cez sprostredkovateľa (G. V.) - autorizovanej osobe na výkon úradného merania (H. L.) poskytol finančné plnenie, na ktoré nemal právny nárok, v súvislosti s obstarávaním veci všeobecného záujmu, ktorým výkon úradného merania celkovej hmotnosti a zaťaženia náprav cestných vozidiel nepochybne je, a to bez ohľadu na to, či druhá strana sľub, ponuku alebo samotný úplatok prijala (avšak aj táto skutočnosť, bola v konaní preukázaná, a to prijatie úplatku vo výške 300,- eur). Súvislosť teda medzi úplatkom a obstarávaním veci všeobecného záujmu spočívala v tom, že prostredníctvom tohto úplatku (sľúbeného) má byť ovplyvnená činnosť konkrétnej osoby (zamestnanca - úradného merača), ktorá môže docieľať obstarávanie veci všeobecného záujmu v prospech obžalovaného (osoby, ktorá úplatok poskytuje), pričom išlo o osobu, ktorá priamo sama rozhoduje o obstarávaní veci všeobecného záujmu alebo túto činnosť priamo vykonáva.

Súd prvého stupňa teda skutkový stav zistil správne a správne právne ho aj posúdil, pretože obžalovaný tým, že inému v súvislosti s obstarávaním veci všeobecného záujmu cez sprostredkovateľa poskytol úplatok (peniaze, teda plnenie majetkovej povahy, na ktoré nebol právny nárok), dopustil sa prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona.

Ak páchatel' svojim konaním naplní zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu, je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu vyvodiť trestnoprávnu zodpovednosť postupom podľa Trestného poriadku; pravidlo ultima ratio možno uplatniť jedine prostredníctvom materiálneho korektívu v rozsahu § 10 ods. 2 Trestného zákona, teda v zmysle platnej a účinnej zákonnej úpravy, len pri prečinoch (R 96/2014).

Podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná.

Vzhľadom najmä na spôsob a okolnosti spáchania stíhaného trestného činu, nie je možné jeho závažnosť v prejednávanej trestnej veci hodnotiť ako nepatrnú. Korupcia je vo všeobecnosti závažným, v občianskej spoločnosti nežiaducim a netolerovaným javom, o to viac ak prevádzkou preťaženého vozidla je ohrozená bezpečnosť účastníkov cestnej premávky.

Pokiaľ ide o primeranosť a zákonnosť výroku o treste, je potrebné úvodom pripomenúť, že pri úvahách o druhu a výmere trestu postupuje každý súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukladanie trestov uvedených v ustanovení § 34 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatela tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Trest ako taký, je právnym následkom trestného činu, a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatela a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatela si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatela. Záver súdu o možnosti nápravy páchatela musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatelov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Trest je aj jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatela a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatelmi.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatelov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatela trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatela a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a intenzita trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu. Neprimerane prísne (ale, samozrejme, i neprimerane mierne) tresty pôsobia škodlivo na páchatela i spoločnosť. U verejnosti môžu neprimerané tresty vyvolať súcit s páchatelom, či ohroziť jej dôveru v spravodlivé rozhodovanie súdu, či jej dôveru v súdnu moc ako celok. U páchatela neprimerane prísne tresty môžu viesť k zatrpknutosti, pretože takéto tresty páchatel oprávnene nemôže považovať za spravodlivé. Páchatel je súdom odsudzovaný za nespravodlivosť (bezprávie), ktorú trestným činom spáchal, a preto má právo očakávať spravodlivosť zo strany súdu. Primeranosť trestu je zároveň nevyhnutým predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatela je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatela pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu je tak možné považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného.

Posudzujúc teda správnosť výroku o uloženom treste prihliadal najvyšší súd vychádzajúc z ustanovenia § 34 ods. 1 Trestného zákona na účel trestu, ktorým je ochrana spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne odradenie iných od páchania trestných činov, vyjadrujúc morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou a vychádzajúc z ustanovenia § 34 ods. 4 Trestného zákona na jednotlivé hľadiská ukladania trestu, ktorými sú spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútka, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

Pri zohľadnení všetkých relevantných skutočností najvyšší súd dospel k záveru, že obžalovanému uložený peňažný trest dostatočne splní svoj účel z hľadiska požiadaviek individuálnej, ako aj generálnej prevencie. Peňažný trest vo výške 1000,- Eur, bol uložený v súlade so zákonnými ustanoveniami, zohľadňujúc charakter trestnej činnosti, osobu obžalovaného. Najvyšší súd sa stotožnil so záverom prvostupňového súdu, že takto uložený trest je zákonný, spravodlivý a okolnostiam prípadu primeraný.

Špecializovaný trestný súd správne, v súlade s ustanovením § 57 ods. 3 Trestného zákona ustanovil primeraný náhradný trest odňatia slobody pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol zo strany obžalovaného úmyselne zmarený.

Na základe prezentovaných úvah najvyšší súd rezultoval, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, preto ho postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.